
TANKAR

VID

Bergs-Rådets och Riddarens af Kongl. Wasa Orden

HERR JOHAN HISINGERS

KÄRA MAKAS,

WALBORNA

FRU MAGDALENA BARBARA

WITTFOTHS

Graf,

Daniel Sparberg

Som saligen afled på Fagerviks Bruk i Finland, d. 7 April 1782.

 STOCKHOLM,

Tryckte hos CARL STOLPE, 1782.

O dödlighet! Du Guds-Ord,
Förutan dig mit hjärta bävar,
Så snart min väckta tanka svävar
Kring alla trackter på vår jord:
Vid Gravens brädd mit stängda hopp
Förutan dig med mörker täckes,
I Själens Livets gnista stäckes,
Förut förqvåfd utaf min kropp.

Kom då och glindra för min syn
Du Ljus, som Dödens skuggor sprider;
Lik Solen, då hon gladast skrider
Med dagen över himla bryn:
Förskingra Dinman i min själ,
Som skymmer, hvad vi skole bliva;
Låt Hoppet klarnad utsiget giva,
Åt en förgånglighetens träl.

Blott denna tanka trösta kan,
När jag vår dödas slut beklagar:
Det lif, som själen mer behagar,
Den lön des dygd i himlen fan;
Den frögd som Serafimen har,
Den ro Des stoft i Graven njuter,
Af detta alt jag billigt sluter,
Åt hennes död Des lycka var.

Men

Men hennes lycka är förlust
För flere, som des's lefnad sakna;
För dem, som endast tynas vakna,
At draga Dagens tyngd och puft;
För Maka, Barn och Vänner tropp;
För hvar och en, som henne kände;
Dem alla sorg och saknad hände,
När Döden flöt Des's lefnads lopp.

Dock det, som Graven ej förtar,
De intryck, hvilka Dygden göra,
Och tiden icke kan förstöra,
Så länge vi ha minnet kvar;
De freda nog des's kära rätt,
At utaf kända länge vördas:
Och hur en värklig ära skördas,
Skal läras af des's lefnads lätt.

En lyckans fördel är ej stor,
Om ågarn ej des's värde höjer,
Men när uti des's glans sig röjer
Et hjärta hvarest känsla bor,
För alt hvad Dygden ådelt har,
Då ser man här en hög Förening,
Uti hvar åtbörd, ord och mening,
Men en Förening som är rar.

.. Du

Du värda Fru Dit Namn är kärt
 För alla, som sig vilja lära,
 At leva väl och dö med ära;
 Et ryckte som är mera värdt,
 Än alt hvad smickret än har skänkt.
 Åt dem som trodt sig vara höga,
 Men blott för Filosofens öga,
 Som Luftfken emot Stjärnor blänkt.

Nu lika såsom Himlens Blos
 Hvaran i klarhet överväga,
 Så hör man även Lärarn låga,
 At Himlens Kung bepryder oss,
 När Graven en gång öppnar sig,
 Som ej för evigt får oss hysa:
 FRU HISINGER! bland dem som lysa
 Du då förklarad visar Dig.

Daniel Djurberg.

